"ŠANINI DANI XII,XIII"

Navedi i ukratko opiši 15 najdražih igračaka iz djetinjstva:

1. **AUTIĆ** - trula višnja, ima kotače i četvera vrata
2. **LUTKA** - plava dugačka kosa, bijela haljina na roza tufne
3. **MEDO** - svira balalajku i šeta se u krug, smeđe boje
4. **LUTKA** - sa crvenom kapicom koja svira kada joj pritisneš stomak (ne kapica već lutka)
5. **KANTICA** - žute boje, za vodu
6. **SITO** - bijele boje
7. **LOPATICA** - crvene boje
8. **GRABLJE** - zelene boje
9. **ROLE** (koturaljke) - crvene boje
10. **RIBICA** - crvene boje, puni se vodom
11. **PATKICA** - žute boje, također se puni vodom
12. **PIPI DUGA ČARAPA**
13. **LOPTICA SKOČICA** - prozirna sa šarama
14. **PRIBOR ZA DOKTORA**
15. **ŠTEDNJAK** - veoma mali sa posudicama

Milica Gvozdenović

Navedi i ukratko opiši 15 najdražih igračaka iz djetinjstva:

1. **Dikica, kuja**; imam je od svoje 1. godine; ime nastalo prema psu iz crtića Dixiju čije ime kao mala nisam znala izgovoriti; do sada bila sa mnom desetak puta na moru; par puta oprana u stroju za pranje rublja (čitaj: veš mašini) što je uspješno preživjela; od silnog držanja i nošenja ostala bez krzna na leđima; još uvijek ponekad spava sa mnom i tada joj povjeravam svoje tajne - ona me grije toplinom svog dlakavog tijela i gleda uvijek tužnim narančasto-staklenim očima

2. **Majmun Čili**, slatko, umiljato stvorenje, sive dlake i prodornih, crnih očiju. Dikica i on moje su najdraže i najljepše igračke bez obzira na mišljenja (zna se čija!) da su ofucani i stari i da bi ih trebala nekome pokloniti (crvenom križu, nekom dj. domu ili sl.)

3. **Vjerka, vjeverica**; puno mlađa od Dikice i Čilija; ona je njihova sestra ili joj je Čili ponekad dečko

4. **Vikinga Žutić**; lopta za vodu, žuto-narančaste boje s motivom djevojčice (žene) - vikinga (feminizam od mladih dana!) Nažalost kako se njome nisam igrala samo u vodi već i na travi ili na ulici, probušila se (šifra: sve se jednom probuše...)

5. **Klikeri i loptice-skočice** - Klikerima sam se igrala samo u sobi jer se mama bojala da ih ne izgubim kao što je to bio slučaj sa par njih i jednom lopticom-skočicom

6. **Metalofon (instrument).** Dobila sam ga jednom od tate za rođendan. S njegovim zvucima moglo se odlutati u neki vlastiti svijet (a može se još uvijek)

7. **Lutka - nije imala imena ili ga je imala pa sam ja zaboravila.** To je bila jedina lutka koju sam ikad voljela a bila je mala, pjegava, duge crvene kose, fakinskog izraza lica (kao da se ljuti) i stisnutih pesnica

8. **Bicikl, crveni** - bio je kod tate zato što je on imao dovoljno mjesta za njega, dok ga mi, navodno, nismo imale. Vozila sam ga sate po tatinom naselju i pravila njime razne egzibicije (rušenje kanti za smeće, na primjer)

9. **Kocke** - bilo ih je raznih: lego, drvenih, plastičnih, ciciban, kocaka koje su zvečale...

10. **Hula-hop (ne čarape, već kolut što se vrti oko struka)** Ja sam ga vrtjela-zapravo bolje nisam ga vrtjela jedino oko glave i vrata jer je bilo previše bolno

11. **Flomasteri i drvene bojice** uvijek su bili moja manija; vječno sam nešto crtkala, šarala, drljala (valjda zato danas tako ružno crtam i pišem)

12. **Pink Panter** - bio je, naravno, ružičast (pink), visok oko pola metra, od mekane gume a mogao se plastično savijati i ispravljati jer je u unutrašnjosti imao žicu

13. **Žirafa** - slična Pink Panteru, žute boje sa smeđim pjegama po vratu

14. **Ljuljačka na staroj kruški** - u bakinom dvorištu koju mi je napravio moj pokojni djeda; općenito šizim za svim ljuljačkama u parkovima, dječjim igralištima i sličnim mjestima

15. **Konopac za preskakanje** - jednostavno, preskakivala sam ga do iznemoglosti

Maša Stanojević

EPOPEJA "ŠANINI DANI" - "ŠANINI DANI XII"
"IGRAČKE NEMOĆI" - dio "A"

1. DIO - "NOĆ"

Mali smeđi medo
je balalajku svirao,
vlasniku se pred'o
i šetao u krugu.
Ponekad i kroz krug prodirao,
prečesto ispijao po koju cugu!

Šetao se u krug
sa noge na nogu.
Bio je to dug
onima koje su ga navile,
koje ga i zaustaviti mogu,
koje su na pod ga stavile!

Ružan je osjećaj malog mede
što one ga mogu i baciti u zid!
Što raširenih nogu dole sjede,
a on gleda i u krug se vrti!
Što ni taj dosadni vid
ga ne spašava od smrti!

Ako feder pukne
onda će bačen biti!
Svaki put on ustukne,
uplaši se, kad do kraja ga naviju!
Mora ga to uplašiti!
Što ako feder saviju!

One su lijepe, gospodari,
u stvari mijenjaju se brzo,
u stvari, da u stvari
medu su samo zamarale!
Medo je na sve trz'o,
a sve su gluposti stvarale.

Djeca su, igraju se, medo je dio
života koji kroz igranje
pokušava ostvariti ono što je uništio
samim postankom svojim.
Život to je znanje!
Život je dokaz da postojim!

Medo je sebe navijao i na lutke.
Jedna je bila plava!
Medo ne može zaboraviti trenutke
kad je bila u haljini bijeloj na tufne roza.
Medu često zaboli i glava
kad se sjeti koliko je morao da se sroza.

Lutke... 'Pipi Duga Čarapa', 'Crvenkapica'
koju kad stisneš po stomaku svira!
Lutke... Ta predivna lica!
Medo je nekada i bio na cijeni...
Medo je davno i mogao da bira...
Medo je sada u sjeni!

Mlađi mede ne sviraju balalajku,
oni se bore, lome, imponiraju,
oni znaju ocijeniti radodajku,
oni su svoji, jaki, snažni!
Oni biraju, našeg medu sekiraju,
oni su odvažni!

Medo se glupirao!
Cinizmom plašio!
Medo nije birao!
Svakoj je dosađivao!
Kod svake mašio!
Samo jednu snivao!

Postepeno uz mnoge laži,
provedene godine, desetljeće!
Medo se postepeno odvaži
i u lopticu skočicu pretvori!
Možda je to put do sreće!
Možda se medo još uvijek bori!

Ti si vlasnik svoje igračke
ali ti si laž, lažna
poput djeteta koje iz praćke
majci oko izbiti želi!
Ma koliko bila važna i snažna
medu tvoje gospodarenje ne veseli!

On nije taj medo, nije ni bio!
On je loptica skočica!
To što otac ti ga je kupio
ništa ne znači!
Njemu su simpatična mnoga lica,
od skakutati će, pored mnogih se naći!

I svima isto srati,
isto lagati! Prepoznatljive priče!
I pored tebe on će stati,
na aroganciju naletjeti!
I u tvoje zdravlje popiti će piče,
i tebe če u 'Dalmi' se sjetiti htjeti!

Loptica skočica je skakutala
i jednom natrapala na Šanu!
Ali Šana je bila još mala,
u stvari, i njome su gospodarili!
Šana je bila pritvorena u stanu!
Roditelji su sve pokvarili!

Loptica je bačena sa trećeg kata,
bačena da novog vlasnika nađe!
Odlučili su! Šanina mama i tata!
Šana i loptica su igračke od gume!
Oni ne mogu gospodariti, oni trpe rađe!
Gumene igračke uvijek skok glume!

Šana se u dvorac zatvorila,
loptica iz dosade skakutala,
u svačijoj ruci se stvorila
i iz nje brzo ispala!
Nije utjehu pronaći znala,
a nije više ni mlada, ni mala!

Jednog dana od silnih skakutanja
u kojima laž gospodari!
Od silnih šutanja
što redovno je snađe!
Loptica uoči da ne može da se svari,
da medo bi ponovo bila rađe!

Ali to je isto, prokleto!
Loptica skakuće,
medo je šet'o!
Svrha i cilj su isti i glupi!
Loptica je bila još juče!
Danas se mrzovolja kupi!

Ozbiljnost i dosada lopticu rune,
ali ona nastavlja svoj put bezglavi!
Ona se samoj sebi kune
da neka će biti novo otkriće,
da skriti će se uz nju u travi,
da uspjeti će isprazne priče!

Jednog dana je loptica skakutala
i nije gledala što radi!
Na štednjak, vrući štednjak je pala,
opržila se, ispekla, izgorila!
Sada se i sebi izgledom gadi,
sa željom za samoodržanjem se borila!

Doktor je prilično nevoljno stigao
sa priborom svojim na crvenim rolama
u autiću boje trule višnje lopticu digao
sa plotne, i odustao od ukazivanja pomoći!
Doktor je imao srama!
Loptica neće moći više da poskoči!

Bolio je dodir, medo se ukazivao!
Želio je hladno i vodu!
Medo je crvenu ribicu i žutu patkicu snivao,
snivao mogućnost plivanja,
snivao slobodu,
snivao snoviđenja i snivanja!

Najednom od tog mede, u stvari gume,
uz pomoć i đavola i volje i želje,
uz pomoć simpatija koje se glume,
nasta crvena ribica i patkica žuta!
Za njih - oduševljenje, veselje!
Za lopticu - kraj jednog puta!

Ne, vlasnik ovih igračaka
nije ni ljubav, ni poštovanja vrijedan!
Postao je dio zraka
što u patkici i ribici stoji
sve dok ne postanem žedan,
sve dok su prazni rezervoari moji!

Da, i patkica i ribica su prazne!
Takve i moraju biti nakon svega
jer igračke vlasnici kazne,
kidaju ih, gospodare im, nekome poklone!
Ti sanjaj nekog! Njega!
Tvoje igračke tebe se klone!

Ja - loptica bivša, na početku medo,
a sada i ribica i patkica,
nisam kroz jednu više gled'o,
nisam bio samo jedan,
imao sam dvije siluete, dva lica,
dvostruko bio sam žedan!

Tvoja igračka nikada nisam bio!
Medo je umislio par dana da te voli!
Onda je ponovo si priznao, otkrio
da Šana je ona zabranjena,
da traga za Šanom, da ona ga boli,
da igračka nije tvoja, već njena!

Takvih kao ti ima mnogo,
a ona je rijetka i prava!
Malo sam sebi pomog'o, snage smog'o
da te pogledam, barim!
Međutim, tvoja uplašena, umišljena glava
me je samo podsjetila da starim!

A Šana, prošlo ljeto,
pijesak, motor, lirika,
medo nije bezglavo šet'o
jer s Šanom je srastao,
uništava ga ta slika
a tako je i nastao!

Ribica i patkica su sebe runile
u tvojim rukama.
Namjerno su trunile
da, da nisu važne dokažu!
Ti si to znala i sama
i nisu morale to da pokažu!

Sada samo da nisi ljubav seru,
da važna je ona zatvorena!
Pokušavaju da svoju zlu namjeru
iskupe priznanjem da nisi zaslužila
stihove, da i ova priča je njena,
jer nisi nikad prijateljski ruku pružila!

Kakve to veze ima!
Igračke ti nisu važne više!
Ni ti nisi važna njima!
Iako par dana one su vjerovale
da poezija za tebe se piše,
a onda su zablude propale!

Sve ostatke si prosijala,
i ribicu i patkicu i lopticu i medu,
na pijesak, od sreće sjala
što prolaze kroz bijelo sito!
Da li je to u redu
nitko te nije upit'o!

Crvenom lopaticom ih zakopala.
Zelenim grabljama pograbljala.
Izgazila ih i na njih stala.
Iz žute kantice dobro polila.
Nisi više bila mala,
tako sretna zbog odrastanja si bila!

U igračkama nisi ništa pronalazila,
nisi se s njima poistovjećivala,
o nekom dečku u "Klubu deset" si snila,
školom se zamorila,
maštom se skrivala,
odrasla, za sebe se izborila!

Igračke ukopane leže,
ali to je prividno, vanjština!
Igračka se uvijek veže
za nešto što je mlado!
Odrasla figura, iznutra klinja;
medo bi u balalajku zasvirao rado!

On nema mira,
zna da Šana je pritvorena, uplašena,
a on mora da svira!
Zna da nije kriv što s tobom vladaju!
Boji se samo da Šana ne postane žena,
jer u vremenu i igračke stradaju!

Vojnički rečeno - On broji dane!
Do tada zablude će ga boljeti!
Zna da ostale su strane, ublaživači rane,
a on ih vija i opsjeda,
pokušava zavoljeti,
s simpatijama gleda!

Ipak, od loptice on ima gene,
ne može baš sve da ih zanemari!
Svaka klinka igračku navije, u krug krene,
on sretno zasvira balalajku!
U stvari stari
i mrzi tvoju majku!

2. DIO - "NOĆ"

Ja sam Dikica, kuja!
Stojim na podu, kauču, vitrini!
Ponekad me optereti želja što buja,
što plamti - da uživam, da se osamostalim!
Molim te, s kreveta me skini!
Ne mogu više zadovoljiti se malim!

Bila sam desetak puta na moru,
živim u toploj sobi,
čemu? Ni u jednom svom izboru
ne bih ovaj život izabrala,
ne bih slušala što vlasnica drobi,
sama bih živjeti znala!

Ja, vjeverica Vjerka i majmun Čili
smo zarobljeni!
Uvijek zarobljeni smo bili,
za igru služili,
uvijek njeni,
uvijek smo prisilno se družili!

Jedno na drugo - ljubomora!
Bojimo se bacanja!
Život mora
se odugovlačiti!
Život je smisao stanja
koje će nemoć iz nas izvlačiti!

Kada se sjetim veš mašine,
glađenja po leđima...
Kada se sjetim tišine
koja sobu tvori!
Kada se sjetim koliko puta u snima
je željela da se bori!

Se prevrtala,
nepažljivo me nogama šutala,
od sreće sjala,
od tuge se znojila,
daleko odlutala,
san prisvojila!

Bila sam ljuta, nju mrzila i šutila!
Ali sada ona odrasta, mene će zanemariti!
Danima mi pogled nije uputila,
gleda me njena stara - ja joj se gadim!
Da li će se starina želja ostvariti,
što da radim?

Stara me želi baciti, pokloniti;
na leđima nemam više dlake!
I meni mora jednom odzvoniti
kao i Čiliju, Vjerki, svima!
Igračke su za djecu i nisu jake
da se izbore sa odraslima!

Dikica je tužnim narančastim očima
pogledavala Čilija i u crnim očima
tog majmuna osjetila da i on počima
se gristi!
Da je svjestan da u starinim moćima
je sudbina, da su isti!

Nervoza, oni su nemoćni, u kutu!
Vlasnik im stari, odrasta i njih zanemaruje!
Vlasnik ima staru na njih gadljivu i ljutu
koja ih želi pokloniti, spaliti!
Stara sve više caruje!
Stara se neće s njima šaliti!

Vjeverica Vjerka je bezbrižno skakutala!
Često je Čili bio brat,
a ona sekica njegova mala
koja ga voli i mazi!
Često je protiv Dikice vodila rat,
ljubomora; zašto Dikica na Čilija pazi!

Čilija koji je nekada i momak
kojem se umiljava,
koji je lijep, pametan, hrabar, jak,
i najviše - tu, blizu!
Ljubav - djetinjasta, ali prava,
samo Dikica izaziva krizu!

Vjeverica Vjerka je sa vedrinom
gledala na sobu, gospodaricu!
Mirila se sa tišinom, istinom
koju niti želi, niti može shvatiti!
Zamišljala sebe kao caricu
koja će s Čilijem u šumu se vratiti!

Vjeverica Vjerka je maštala,
bila tako brzopleta!
Skakutala, rijetko kad stala,
uvijek bila u pokretu,
željela vidjeti što više svijeta,
voljela sve na svijetu!

Pa čak i Dikicu,
nije zlopamtilo!
Iako na Vjerkinom licu
se prepoznati znalo
da svejedno joj nije bilo,
da do Čilija joj je stalo!

Vikinga Žutić je ispuštala zrak
i znala,
znala što donosi mrak,
što jutro donosi!
Nije više imala
zrak koji ju nosi!

Ta žena-viking, nekada ponosna,
hrabra, jaka,
velika, prkosna,
sada je probušena, smežurana!
A smrt je lopta bez zraka,
smrt je početak sutrašnjeg dana!

Ona to zna, sutra će biti bačena!
Ne zna samo kakva je smrt!
Godinama u igri tlačena
morala je jednom pući!
Život je često škrt!
Život muči, nervoza uči!

Dikica i Čili su gledali i plakali.
Žalili iskreno, jer ista je sudbina!
Najradije bi kroz prozor iskakali,
ubili se sami, ali oni su stvari!
Tišina, ta dosadna tmina,
igračka ne umire ona se pokvari!

Vikinga Žutić se osmjehnula, nemoćno,
podnosila smrt kako zna i može!
Nije znala da li je točno
da nije ni živjela! Da je plastična materija!
Želje, pri kraju života se množe,
život tek pred smrt prija!

Probudio sam se u suzama, balama,
znoju i krevetu!
Šana, da li i ona sama
određuje si snove!
Sve bih dao na svijetu
da se poneki snovi ponove!

Ovaj je bio težak, dobro oznojio!
Njene igračke sam napamet naučio!
U njenim igračkama sam odvojio
ono što je skriveno!
Njene igračke sam mučio
da bih osjetio nešto njeno!

Ona, da ona!
Preživljena toliko puta...
Toliko bezvrijednih šablona
uloženih u ostale!
Da li promatram iz krivog kuta
ili su sve tako male!

Sve sam filtrirao
prema Šani!
Sve sam i birao
prema njenom liku!
MaDuse odustani!
Ne možeš pronaći njenu sliku!

Ta stara... Šana se klikerima
nije smjela na ulici klikerati!
Njena stara i u snima
mi se vješticom čini!
Nokte i na nogama ću požderati
u ovoj samrtnoj tišini!

Ostala djeca su smjela van!
Ona ne, da klikere ne pogubi!
Stan, a vani sunce, divan dan!
Pa zar to ne vrijedi tih par novčića!
Zar roditelji mogu biti toliko grubi,
uništavati u sebi stvorena živa biča!

Kao mali sam ludovao
za skočicama, klikerima, ali u travi!
Koliko puta u prašinu sam pao!
Ogrebao se, udario!
Samo uhvatiti lopticu bilo je u glavi!
Samo ubaciti u rošu sam htio!

A ona metalofon dodiruje,
očev metalofon u majčinoj sobi,
zvuk je lijep ali razara, zvukovi bruje,
zvuk je sunčanog dana opterećenje!
Da li je stvarno u toj dobi
zaslužila da pati, za suncem stenje!

Opterećena kao ja, ali lutkice
i dalje šetaju gradom, se smješe...
Maja Dj. - crvenokoso, pjegavo lice
je ono što volim, jer me štedi,
jer me njene fakinske oči tješe,
da li je taj osjećaj ono što vrijedi!

Poput vjeverice Vjerke je slatka!
Uspijeva udaljiti od Šane, nemoći!
Život je žica koja je kratka,
koju oni od kojih zavisimo savijaju!
Majine oči, i ove noći Maja put kroči,
Majine oči me obradovati znaju!

Noć je postajala svjetla, sunčana!
Ne, nisam optimista!
Znam da i dalje si zarobljenik stana,
da sam ti zabranjen i dalje!
Da situacija je ista,
da sitnice se preklapaju u iste detalje!

Jednostavno sviče,
u stvari već je svanilo!
Neko dijete urliče,
plače, vrišti!
Stvarno, već se razdanilo,
noć ponovo samu sebe uništi!

Djeca se crvenim biciklima voze,
tvoj kod tate stoji!
Djeca me uvijek bukom zgroze,
opterete, probude, sekiraju!
Svako dijete u ulici me se boji,
iz inata pred kućom metalofon sviraju!

Znam da nogomet igraju sa kockicama
i preskaču hula - hop!
Znam da će noćašnja tama
se ponoviti!
Znam da ću ponovo buljiti u strop,
piti, sniti u tebe snove oviti!

Pokušah odmah, nervozan, leći
na drugu stranu, snove išarati
s drvenim bojicama i flomasterima steći
šareno i ono što želim ispisati!
Pokušah natjerati san da shvati
da mora u san da me vrati!

Pink Panter je žirafu želio jahati
i ljuljačka ga je redovno udarala u glavu!
Pink Panter ne može da shvati
da je smiješan, da je nemoguće,
da sigurno nije u pravu
što želi da ponovi ono od juče!

Neumorna djeca u ulici skaču,
preskaču konopac, smiju se, vesele!
Onda u trenutku plaču;
promjena raspoloženja!
Da li i oni žele
biti žrtve poniženja!

Svaki put se osjećam poniženo
kad ne mogu spavati dugo!
Kad tijelo je umorno, nemoćno, sneno,
a diči me želi iz kreveta!
Bravo pokorni slugo
nemoći, sebe, svega, svijeta!

A ona? Ne želim, ne mogu se diči!
Pomisao na nju dan gasi!
I u ovoj, kao i u svakoj drugoj priči
Šana je dio nemoći!
Od Šane ništa ne može da spasi!
Šana koči, pati i ne može proći!

Igračke, govore o njoj dosta!
One druge igračke - tako nevažne!
Istina je tako prosta;
Uvijek se osjeti ona glavna,
ne postoje Šane lažne!
Istina je bezobzirno jednostavna!

3. DIO - "JUTRO"

Ležao sam u krevetu
i nisam želio ustati!
Zašto da na svoju štetu
započnem dan!
Nervira me i pati
što moram napustiti san.

Nedjelja, devet sati,
govorio je sat.
Buđenje, kako to pati
što su danas svi u kući.
Morati ću auto prat'!
Kako nedjelja muči!

Majka je mljela kavu
i zvuk iz mlina
je ulazio u glavu,
tišinu parao!
Tišina! Tišina!
U nemoći sam se zamarao!

Baka je dvorište prala,
ujutro u devet sati buka!
Da spavam je znala,
ali ona mora da prkosi!
Zvuk razara, bojim se zvuka,
zvuk buđenje stvara i prenosi!

Nervoza, odakle je toliko?
Dosta! Želim deku navući!
Dosta! U sebi sam vik'o
jer nemam kome to govoriti!
Želim se pod deku zavući!
Ne mogu se s nemoći boriti!

Iz kuhinje kupus, smrad!
Ručak će opet biti strava!
Najradije bi u pidžami otišao u grad
i ne bih se ni vratio!
Boli me glava...
Pipi Dugu Čarapu sam pratio!

Pipi Duga Čarapa je kuhala,
na malom štednjaku, pribor za doktora!
Zato jer bila je mala
i glupa!
Onda prava mora
postade ta njena supa!

Lopticu skočicu je uronila
u kipuću vodu!
Loptica, na dnu se krila
i onda se rastopila!
Mala Pipi se gola valjala po podu,
zatim supu popila!

Urliknuh; "Ne! Loptica je igračka
koju i Šana na spisku ima!"
Probudih se. Par minuta polusna i sračka
su prošlo i buduće!
Par minuta u snima
i već me muče!

Mrzio sam Pipi, mrzio!
Ta loptica je njena!
Tu lopticu sam htio
sačuvati do kraja priče,
sačuvati od poniženja,
odvesti na piče!

Na ulici djeca se igraju.
Razbuđuju!
Rolšue tako odvratni zvuk daju,
i škripe i cvile i plaču!
Izluđuju!
zašto ta djeca pred kućom mi skaču!

Rolšue su parale uši
više nego žamor patkice i ribice.
Žute patkice što se guši,
crvene ribice što povraća!
Rolšue su i njihovo lice!
To ih u djetinjstvo vrača!

Uporno su pokušavale voziti, padale,
a bile su pune vodom iznutra!
Kada bi se već ponadale
onda bi odmah pale!
Uporno se voze svakog jutra
te male, dosadne, uporne budale!

Kada su padale i vodu rasipale
zelene grablje bi navlažile.
Uspomene bi stale
jer crvena lopatica zabušava!
Uspomene bi se skrile
jer bijelo sito prosijati ih pokušava!

Žuta kantica
je vodom punila oči
kako bi preko lica
suze mogle ostaviti trag,
kako bi svake noći
zaplakao čak i vrag!

Po noći plačemo, plače i Pipi!
Od toga krmelji!
Rolšue, opet taj točak škripi!
Djeco, jebem vam boga,
udovoljite mojoj želji,
dopustite da otpadne vam noga!

Plakati sam zaželio!
Nervoza me budi ponovo!
Da, danas se nisam opredijelio
da uspijem se obuzdati!
Nervoza je sve ovo,
nervoza me pati, u krevet vrati!

Vlasnik ovih igračaka će izaći
danas naveče, a čemu!
Prave Šane nema, čemu se iz kreveta maći,
s ovom sam u svijetu nepoznatome!
Šta da pričam, kako da nađem temu
kad unaprijed znam da nema ništa u tome!

Sjećanja, ima li što u njima!
Na satu brojke buđenje traže!
Umislih da je ljepše zlima
jer barem znaju da su nekog ozlijedili!
Za njih ne može da se kaže;
"Glupani - tako dobroćudni naivci su bili!"

Naiva je nemoć, sve vodi tome!
Okrenuh se na lijevu stranu!
Zaželjeh zaspati dok me ne slome,
zaželjeh zaspati i zaboraviti,
zaželjeh da minute stanu,
da mogu ih popiti, zaželjeh piti!

Majka iz kuhinje se dere;
"Damire, diži se kava!"
Kako me ta žena ždere!
Zar ne mogu ništa sam odlučiti,
zar ne shvaća da boli me glava,
zašto me mora mučiti!

Pokušah spavati, ne mogu!
Previše buke, premalo mira!
Kunem se i Đavolu i Bogu
da ću im se osvetiti!
Da u dubini svemira iz hira
ču im svojim mačem prijetiti!

Mašta je jaka, u mašti si glavni!
Junak!
Junak slavni!
Stvarnost donosi
mrak!
Stvarnost me ne ponosi!

Sjećam se lutke sa kapicom,
mislim u crvenoj boji!
Pritiskala je stomak i pri tom
svirala!
Da, ona postoji,
ona me je svagdje dirala!

I ja nju, zahvaljujem!
Onda je nestala!
Kako čujem
već se udala,
nagomilala naslage sala,
nije više mala!

Crvenkapica je pronašla vuka,
u stvari vuk je tu nasjeo
jer njeno nevino lice je ruka
koja u propast vodi!
Vuk je umjesto bake, govna jeo,
vukovi su uvijek u modi!

Ona zlatokosa, možda sam je volio,
imala je plavu kosu dugu.
Na dlanu sam je držao, za osmijeh molio,
uvlačio se, pristojno ponašao,
zaboravio na cugu,
onog dana se nisam snašao...

U autu boje višnje trule,
neki frikan te vozao,
ja - poput mule
bio sam nemoćan!
Potpuno pao!
Izgubio san!

Počela si haljinu bijelu oblačiti
na tufne roza!
Ja, ja sam ponovo počeo piti,
koja je to budalaština,
koja groza,
kolika ogromna taština!

Sjećam se cigana
sa balalajkom i medvjedićem,
koji je cijelog dana
za novčić šetao u krug!
Cigan je častio samo sebe pićem,
medvjedić mu je životinja, a ne drug!

Kako sam ga žalio!
Taj pogled pun suza i bola!
Svako se s njime šalio,
nitko nije za medvjedića mario!
Ljudi su banda ohola,
i ja sam oholost ostvario!

Sjećanja, drugačija svaki put!
Sjećanja su svijet koji kažnjava!
Bez sjećanja - bespotrebno krut,
sa njima - bespotrebno analiziranje!
Ti, ti si strava,
obično sranje!

Ti nisi Šana, ideš u 'Desetku',
ti nisi vrijedna nikakvog truda.
Zato u ovome retku
prepoznajem onu što traje,
onu što joj majka luda
sve osim mene daje!

Svatko ima svoj skup
sjećanja, uspomena, snova.
Drugima je taj svijet glup
jer on nije svačiji!
Život ne bi imao izazova
kad svatko ne bi bio drugačiji!

Moram se diči, stara dosađuje,
nešto sere, viče i objašnjava!
Po licu me od uzbuđenja pljuje,
jer dok galami, izbacuje slinu!
Da li postoji neka sprava
koja mi može stvoriti tišinu!

Nervoza, oblačenje, dizanje.
Obaveze i stvari koje te slijede.
Odlazak, ponovo stizanje
do onog što je neminovno!
Životi samo sebe štede!
Svatko izbaci vlastito govno!

"Joj!", protegnuh se iz srži,
kava se ohladila.
San, maštanje više me ne drži,
pomirih se s današnjim morama.
Kava mi se zgadila!
Divih se bakinim borama!

Noćašnji snovi, igračke drage!
Igračke njene, a ona je nepoznata!
Znam da nemam snage
da se trsim, barim, nju slijedim.
Znam da samo moja misao, moju poeziju shvata,
da poeziju za Šanu štedim!

Znam da me ova nije upoznala
i već me je odbacila, se uplašila!
Znam da sam se ponašao kao budala,
ali jebe mi se, sve manje žalim!
Ona je bila samo izmišljena vila,
igračka s kojom se šalim!

Ti Šano me znaš,
voliš, ali si nemoćna!
Zamaraš
čak i snove!
Tu ne pomaže psovka sočna,
ni tumaranje do neke nove!

4. DIO - "JUTRO"

Krevet sam napustio, se protegao!
Iz očiju prstom izvadio krmelje.
Najradije bih nazad legao...
Otišao sam u kuhinju,
kava - u mlinu se ponovo melje,
kobasica - nedavno smo klali svinju.

Popio sam kavu i pojeo komad
kobasice masne!
Odlučih otići odmah u grad
da se stara ne sjeti usisavanja.
Starine želje su mi jasne,
uživa kod zajebavanja!

Danas nije u formi, šalje me na tržnicu.
To je dobro, ne moram ih gledati!
Ne moram na njenom dosadnom licu
po hiljaditi put otkrivati nervozu!
Ne moram osjećati, shvaćati da pati,
a usput mogu i na duplu lozu!

Da, 'loza' je zbog rime, ali i previše pijem!
U zadnje vrijeme i žestoko godi!
Da li se toliko uništavati smijem,
da li je dobro jetru mučiti!
Znam, to sve škodi
ali kako se odučiti!

Krenuh s noge na nogu.
Polako.
Znam da uništiti se prerano mogu
ako žurim!
Bolje je ovako!
Znam da u dosadu jurim!

Uz put neki pas, ženka, kuja stara!
Uzviknuh; "Dikice hodi tati!"
Da li ta kuja ima dara
ili dolazi svakom tko viče?
Da li i ona želi da si skrati
dosadu, da ode na piče!

Na leđima dlake nema, neka šuga,
lutalica je, oronula i smrdi.
U meni je prepoznala druga
koji ju razumije,
kojeg, kao i nju, srdi
što lutati smije!

Preko puta Supera u cvjećarni
majmun Čili u kavezu staklenome,
majmun živ, prestrašen, stvarni!
Tužnih crnih očiju gleda van!
Da li je zaslužio da u životu svome
u kavezu provodi i noć i dan!

Reklamna atrakcija, djeca se vesele,
kroz staklo ga draže,
dodirnuti ga žele,
ne shvaćaju da ga muče!
On ne može da im kaže,
a odrasli ih to ne uče!

Skoro počeh plakati, MaDuse budalo stara!
Kako možeš biti toliko slab!
Trebao bih samome sebi opaliti par šamara
što sam toliko djetinjasto ovisan!
Šana je dosadni svrab,
Šana je san, dan, san već opisan!

Sve je sjećalo na nju danas:
Djevojčica što 'cipiripi' jede,
majmun, bolesni pas!
Djevojčica od 'cipiripija' umazana;
Slike vjeverice me povrijede,
Vjerka se uočava svakoga dana!

Hogar Strašni sa moga bedža
se u Vikingu Žutić zaljubio!
Naravno, Helgi iza leđa!
Naravno, u mojoj mašti!
Morao je! Inače bih ga izgubio,
bacio ga, vlasnici su uvijek tašti!

Helga ga je za kaznu izbubetala,
Hogar je žrtva svjesna!
Helga se još dugo oko sebe okretala
i Vikingu Žutić tražila, htjela ubiti!
Helga je uvijek savjesna!
Hogar je otišao piti!

Kleo me pri ispijanju piva,
psovao mi sve Vikinge - žene!
Svaka mu je zbog batina kriva,
a ja najviše! Mene bi mačem!
Mene bi, poput pivske pjene,
podredio jačem!

Sve je podsjećalo na nju, dječurlija
koja se klikeraju
i tuku u prašini, kojima prija
što sunčan je dan i nema škole,
koja sliku lažnu daju,
sliku da potući se vole!

U stvari su nemoćni i dokazati pokušavaju
da to ih ne tišti!
Djeca uvijek dugo spavaju
kao i ja! Ne iz potrebe!
Dijete po danu vrišti
zbog toga što ne vidi tebe!

Metalofon u knjižari 'Ognjen Prica',
to stvarno više nema smisla!
Kako da skinem tugu sa lica
kad me goniš!
Zašto si toliko baš stisla,
zar ne možeš da to skloniš?

Mala pjegava Maja Dj. se smijala,
iz maštanja me prenula,
stvarno, uvijek mi je prijala
i uvijek me liječi!
A u stvari ona je nula
koja tebe ne može da spriječi!

"Zar me ne vidiš? Opet si pio!
Kuda si se zablenuo!
Gdje si bio?
Kuda sada?
Kuda si krenuo?
Ideš do grada?"

Maja ispituje i toga trenutka
sam se razveselio,
onda se sjetio da Šanina lutka
izgleda kao Maja!
Onda sam poželio
da nerviram se do kraja!

Svašta me podsjeća na Šanu,
čak sam se zaželio
crvenog bicikla što čami na tavanu,
što me da ga skinem čeka!
Bijes je već moć prelio!
Bijes postaje neizdržljivosti rijeka!

Bijes na sebe, te budalaštine;
Loptica skočica skakuće visoko
i iz dubine taštine
sam pljunuo u lice,
oko,
oko piljarice!

Na tržnici me izvarale, vagale
kako im odgovara!
Slagale!
Prevarile! Pokrale! Uvalile trulo!
Kad vidi stara
vikati će: "Budalo! Mulo!"

To je svejedno drlog za punjenje stomaka,
i mi moramo jesti
jer ne živimo od zraka!
Ali jesti iz užitka...
Hrana se u stomak smjesti
i to su osjećanja plitka!

Stara će dosađivati, srati,
vagati, na trulo se preneraziti!
Stara će željeti na tržnicu da me vrati,
tvrditi da sam je za novce prevario!
Da ubuduće bolje će paziti,
da nisam kupovao nego pio!

Stara...
Zamislih njenu staru u razredu
kako kao utvara
u crnome sjedi,
kako poput vještice kosu ima sijedu,
kako njen pogled razred ledi!

Onda se pijana penje na stol,
zavrti hula - hop oko struka,
uzvikne: "Sve je to Rock and roll
i ja želim plesati vama!
Ne, nije to bruka,
ja nemam srama!"

Zatim uzme drvene kockice
i uzvikne: "Učimo matematiku!"
te počne gađati u lice
sve one koji joj gledaju u gače!
U zubima ima kćerkinu sliku
i trga je u sitne komadiće i žvače!

Jedinice dijeli
drvenim bojicama i flomasterima!
Povratiti želi
one komadiće
pred svima
povratiti piče!

Na kraju je sve kući otjerala,
ustrajala u štrajku,
kolutom skidala naslage sala,
sve zabranila - osim svoje volje!
Svima je samo glumila majku,
kćerka to zna najbolje!

Vratih se kući, naravno sranje...
Prigovara, bijesni, zapomaže!
Tvrdi da babe su dale mi manje,
da sam budala što sam to kupio!
Sve ponovo važe,
tvrdi da dole sam to pokupio!

Na televiziji, crtani.
Do vraga, Pink Panter!
Zašto sve ovisi o Šani,
prema Šani vodi!
To nije fer!
Pink Panter nije u modi!

Pomislih, samo fali žirafa žuta
sa smeđim pjegama na vratu!
Majka nije samo na mene ljuta,
već na sve nas!
I na tatu!
Zvono, da li je zvono spas!

Zvoni netko,
situacija se poboljšava!
Gosti dolaze rijetko,
ovaj put dobro je! Rastjerati će svađe!
Kuhati će se kava,
zbog gostiju se uvijek nova tema nađe...

Ugledah djecu, toliko su neopterećena
ljigava i drska, ugledah te male huligane...
Od bijesa mi skoro poče iči pjena,
"Čiko, smijemo se ljuljati?", su izustili!
"Vaši nam to ne brane,
i jučer su, ovdje nas ljuljati se pustili!"

U obraze mi nadire crvena boja!
Uzviknuh; "Gubite se dok ste čitavi!
Ta ljuljačka je moja
i niste je vrijedni ni gledati!
Vašoj maloj, glupoj glavi
je teško objasniti, lakše je ne dati!"

Otrčali su, u strahu! Kasnije
preskakali hula - hop i vikali!
Naravno ni sada ni prije
uplašilo ih nije već izazvalo inat!
Pravili se glupi i mali,
a svjesno protiv mene vodili rat!

Osjetih da sam se uznojio!
Od nervoze ispod pazuha
širio se smrad koji je osvojio
cijeli stan!
Smrad - i mama ručak kuha!
Smrad - i otac je umoran!

Ovaj nervozni, nemoćni dan, ni do polovice
nije još uspio stići!
Iz dosade u ogledalu gledah lice
na kojem ponovo raste brada,
koje, ovako ošišano, svemu osim meni sliči,
na kojem se vidi da nemoć vlada!

Šta popodne, nemam plan!
Šta sutra, navečer, bilo kada!
Znam da ponovo će san
buditi igračke nemoći,
voditi do grada,
bespotrebno proći!

"ŠANINI DANI XII"; 'IGRAČKE NEMOĆI' dio 'A' - KRAJ